

ת"פ 44652/11/17 - מדינת ישראל נגד א.א.ע

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 44652-11-17 מדינת ישראל נ' אבו עג'ל
בפני כבוד השופטת אחינעם צוריאל

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד תום נקש

המאשימה

נגד

א.א.ע

ע"י ב"כ עוה"ד ורד אברהם

הנאשם

הכרעת דין

תמצית כתב אישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בת זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי הנטען בכתב האישום במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם וגב' י.א.ע (להלן: "המתלוננת") נשואים זה לזה.

ביום 8.10.17, בערב, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, בבית בני הזוג, בשכונה 30, בית 33 בכסיפה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה אותה על גופה, חבט את ראשה בקיר הבית וחבט בה בשתי ידיו.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות בדמות דימום בפיה ואדמומיות בזרוע ידה השמאלית.

תשובת הנאשם לאישום

2. ביום 13.7.21, כפר הנאשם במיוחס לו.

ראיות הצדדים

3. בהסכמת הצדדים הוגשו תמונות החבלות של המתלוננת בזרועה, אשר צולמו על ידי החוקר אדם יונה.

ביום 9.10.17 (ת/1), מזכר מיום 9.10.17 בעריכת החוקר אדם יונה לפיו לא נפתחו תיקים קודמים בין בני הזוג ולנאשם אין עבר פלילי כלל (ת/2), הודעת הנאשם מיום 10.10.17 (ת/6) ומזכרים נוספים.

4. עדת התביעה מס' 1, המתלוננת, העידה בפני בית המשפט. בעדותה סיפרה כי היא והנאשם נשואים מזה 11 שנים ויש להם שלושה ילדים משותפים. לדבריה, לעדותה בבית המשפט הגיעה ביחד עם הנאשם. במועד האירוע נשוא כתב האישום, הם התגוררו בבית אביו של הנאשם ואשתו השנייה. בשל סכסוך עם משפחתו של הנאשם, אביו ואשתו רצו שהם יעזבו את ביתם, ואביו של הנאשם הותרם ללא מים וחשמל למשך שלושה ימים. לדבריה, אשת אביו של הנאשם היתה מכה את ילדיהם המשותפים. סיפרה כי ביום האירוע, לאחר שהנאשם סרב לשמוע מה אשת אביו עשתה לילדיהם, החל ביניהם ויכוח והנאשם דחף אותה לקיר עם ידו וכתוצאה מתקיפה זו נחבלה בראשה ודיממה מאפה. לדבריה, הילדים נכחו במקום. כאשר הוצגו בפניה התמונות שהוגשו (ת/1), זיהתה מכה בידה, אך ציינה כי אין היא זוכרת כיצד נגרמה מכה זו.

5. בחקירתה הנגדית, אישרה העדה שרבה עם ס', אשת אביו של הנאשם, שכן ילדיה היו מרביצים לילדיהם המשותפים. לאחר מכן, ומאחר והנאשם סרב להתערב בוויכוח זה, נוצר ביניהם ויכוח שקדם לאירוע התקיפה. אישרה שצעקה במהלך האירוע ושהנאשם, אשר לא רצה שמשפחתו תשמע את הצעקות, ניסה לסגור את חלון הבית. לא זכרה לומר האם ניסתה למנוע ממנו לסגור את החלון, אך מסרה שיתכן ועשתה כן. עמדה על כך שהנאשם שם ידו על פיה במהלך האירוע, בכדי שלא תצעק, מאחר ולא רצה שמשפחתו תשמע אותם רבים. אישרה שלאחר שאב הנאשם הורה לה לצאת מביתם, פנתה למשטרה, הגישה את התלונה וסירבה שילדיהם המשותפים ייחקרו. כמו כן סירבה לעימות עם הנאשם, על אף שהוסבר לה שעימות וחקירת הילדים יחזקו את הראיות בתיק. המתלוננת אישרה שהאירוע נשוא כתב האישום הינו המקרה היחיד בו תקף אותה הנאשם, וכן אישרה שלא הלכה לקבל טיפול רפואי לאחר האירוע. העדה לא זכרה לומר כיצד נגרמה לה החבלה ביד המופיעה בת/1, אך מסרה כי יתכן ונגרמה ביום האירוע. אישרה שהנאשם דחף אותה לקיר וציינה כי יתכן ותפס אותה בידי ודחף אותה.

גרסת הנאשם

6. הודעת הנאשם מיום 10.10.17 הוגשה בהסכמה (סומנה ת/6). במעמד חקירתו טען כי אב המתלוננת "רוצה לתפור לי תיק", הכחיש המיוחס לו והוסיף כי רק רצה שהמתלוננת תשתוק. שיתף כי המתלוננת קיללה אותו ואמרה: "אתה לא גבר" "לך תחפש לך עדר" והוסיף כי "רק שמתי לה יד על הפה והיא התחילה להשתולל". בהמשך ציין כי מערכת היחסים שלו ושל המתלוננת טובה, אך היא מושפעת מאביה. טען כי הוא סובל ממערכת היחסים עמה ונשאר איתה רק בגלל ילדיהם המשותפים. הודה שהשתיק אותה מכיוון שקיללה את אחיותיו והודה כי היו ביניהם מריבות בעבר. כאשר עומת עם החשדות נגדו השיב: "אני רק השתקתי אותה אולי דחפתי אותה בטעות". לדבריו, ניסה לסדר את הסכסוך בינה לבין משפחתו "אבל היא לא מכבדת אותי בכלל. אומרת שאני סתם לא גבר". הנאשם הכחיש שאביו הורה לו להכות את המתלוננת ואישר שבנותיו היו עדות לאירוע. כאשר הוצגו בפניו תמונות

החבלות של המתלוננת בזרועה (ת/1), השיב "אולי תפסתי אותה בידיים שלי", לדבריו, הוא ביקש מהמתלוננת ללכת להוריה בכדי להרגיע את המצב כי היא מקללת את המשפחה שלו כל הזמן. הנאשם הכחיש שמשפחתו הורתה למתלוננת לצאת מביתה, וכן הכחיש כי אביו ניתק את החשמל בביתם. בהמשך אישר הנאשם כי לאחר שהיה ביניהם ויכוח והמתלוננת קיללה את משפחתו, דחף אותה, תפס לה את היד וניסה להשתיק אותה. לדבריו, אם לא היו להם ילדים משותפים היה עוזב אותה. עם זאת, הכחיש כי הטיח את ראשה בקיר וטען שרק שם ידו על פיה. בסיום חקירתו כאשר נשאל האם מודע לכך שתקיפת המתלוננת מהווה עבירה פלילית השיב: "זו אשתי מותר לי לגעת בה. זה לא תקיפה. רק תפסתי אותה לא הרבצתי לה".

7. במהלך עדותו של הנאשם בבית המשפט ביום 10.7.22 שיתף כי ביום האירוע, ילדיו וילדי אמו החורגת רבו ביניהם, והוא לא שהה בביתו. בעקבות כך, המתלוננת ואמו החורגת רבו. סיפר כי נטה להתעלם ממריבות אלו כאשר המתלוננת רצתה שיתערב ויגיב במקומה.

"הויכוח שהיה ביני לבניה באותו יום זה בגלל שהיא רצתה שאני אגיד, אמרה שאני לא גבר, התחילה לצעוק, באתי לסגור את החלון, היא בהתחלה לא רצתה. במכת ראש שהיא קיבלה, אני אומר את האמת, רק רציתי לשים את היד שלי ככה והיא הייתה קרובה לקיר וקיבלה מכה, רציתי לשים את היד על הפה שלה כדי שלא ישמעו, היא חזרה אחורה ככה כדי שאני לא ישים את היד על הפה שלה וככה היא קיבלה מכה מהקיר. רק בבית משפט שמעתי שהיא קיבלה מכה בראש ושיש לה פצע בפה. לגבי התמונה ת/1 אני רק תפסתי אותה ביד כי היא התחילה לדבר וכשהיא מדברת עם הידיים אז אני תפסתי אותה ביד שלה, לא הרבצתי לה ולא דפקתי את הראש שלה בקיר." (עמ' 23 לפרוטוקול)

לדברי הנאשם, המתלוננת הגישה את התלונה מאחר ורצתה להתלונן על משפחתו. לאחר האירוע עזב את ביתו ועבר להתגורר בכפר קאסם בגפו, כאשר המתלוננת נשארה בבית הוריה במשך 5 שנים. הנאשם העיד כי הוא עובד בחדר מיון כאח מעשי, מגשר בין בני זוג ומסייע להם לפתור בעיות. הדגיש, שאין לו עבר פלילי והחקירה בעניינו הובילה לכך שלא התירו לו לגשת למבחן לאחר שסיים קורס כבאות. לדבריו, במהלך התקופה בה חיו בנפרד, משפחתה של המתלוננת מנעה ממנו לראות את הילדים. כשבוע עובר לדיון ההוכחות השלים עם המתלוננת, חזר לחיים משותפים עימה והם מתגוררים כיום בבית הוריה.

8. בחקירתו הנגדית, אישר שהמתלוננת סיפרה לו שמכים את ילדיהם הקטנים, אך הדגיש שלא נכח באירוע ולא ראה את ס' מכה את ילדיו. לדבריו, האלימות היתה רק בין הילדים, ואימו החורגת לא הכתה את ילדיו. הנאשם חזר על גרסתו ביחס לאירוע נשוא כתב האישום. עמד על כך שלא דחף את המתלוננת לקיר ולא ראה את החבלות עליה לאחר האירוע. בתשובותיו לשאלות ב"כ המאשימה, תיאר הנאשם את עמדתו ביחס למעשיו:

"ש.בן אדם שמרביץ..."

ת. אני לא מרביץ. אני נגד אלימות.

ש. מה זה אומר להרביץ?

ת. להרים יד אפילו על ילד. אסור להרים יד אפילו על ילד.

ש. אני אומרת לך שלשים יד על אשתך כשהיא צועקת ולאחוז לה ביד בחוזקה זה אלימות?

ת. בחוקים שלנו זה אלימות. אני לא נגדתי לה בפה אפילו, אני הושטתי את היד בשביל להשתיק אותה, אפילו לא נגדתי בפה שלה והיא לקחה צעד אחורה ונתקלה בקיר. אם הייתי עושה לא הייתי מפחד, הייתי אומר גלוי". (עמוד 26 לפרוטוקול).

9. כאשר נשאל האם בעת האירוע חשב שלשים יד על פיה של המתלוננת בכדי להשתיקה ולאחוז בידה זה לגיטימי, התקשה להשיב, וטען כי כיום השלימו, וכי הוא היה קרבן של כל האירוע, שכן מטרת המתלוננת הייתה להתלונן על משפחתו בשל הסכסוך עמם, ולא עליו. הנאשם הכחיש שתקף את המתלוננת מאחר ואביו הורה לו לעשות כן, וכי אמרה לו שהוא לא 'גבר' וציין כי המתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה עם אביה, שהינו עורך דין. עמד על כך שלא הצליח לשים ידו על פיה, מאחר ולקחה היא צעד אחורה ונתקלה בקיר.

10. בהמשך טען, כי החוקר שחקר אותו במשטרה, רשם מה שהוא רוצה בחקירה, על אף שהסביר לו אחרת. הבהיר כי חזר למערכת יחסים עם המתלוננת בשביל ילדיהם ובשבילה ולא על רקע התלונה וההליך המשפטי. בחקירתו החוזרת ציין, כי ניסה לחזור למתלוננת ושלח אליה אנשים מאחר ואין באפשרותו לרכוש מגרש. לדבריו, כל המעשה שעה היה על מנת "להפחית את הבלגן זה בא מכוונות טובות לא של אלימות או של בן אדם אכזרי". (עמוד 31 לפרוטוקול).

סיכומי הצדדים

11. **המאשימה** בסיכומיה, טענה כי הראיות שהוגשו ובעיקר **ת/1** מבססות את אשמת הנאשם במיוחד לו ועל כן יש להרשיעו. על אף שהמתלוננת והנאשם חזרו להתגורר יחד כשבוע עובר למועד ההוכחות, הגיעה המתלוננת לבית המשפט והעידה ביחס לאירוע האלימות המפורט בכתב האישום. ב"כ המאשימה עמדה על המורכבות בהעדת מתלוננות בתיקי אלימות במשפחה כאשר בני הזוג חזרו למערכת יחסים תקינה. המתלוננת ציינה בעדותה כי מדובר באירוע חד פעמי, ניכר שאין בכוונתה להשחיר את פניו של הנאשם ותיאוריה את האירוע מדוידים ומדוויקים. ב"כ המאשימה הבהירה כי על אף שהמתלוננת לא חזרה על מלוא הגרסה שמסרה במשטרה, ליבת האירועים נמסרה מפיה על דוכן העדים. לגישת המאשימה, סירובה של המתלוננת לערוך עימות וסירובה לאפשר את חקירות הילדים מחזקים את מהימנותה, שכן ניכר שאינה מעוניינת להשחיר פניו של הנאשם על אף הנזק הראייתי הכרוך בכך.

12. כמו כן, הדגישה המאשימה כי הנאשם למעשה אישר את האירוע, אישר שתפס בידה (מפנה לעמוד 23 שורה 22 ו-27 לפרוטוקול), בהמשך אישר כי ביקש להשתיק את אשתו, שם ידו על פיה ואחז בזרועה (מפנה לעמוד 25 שורה 29-32 לפרוטוקול). בהתייחס לגרסת הנאשם, טענה המאשימה כי הנאשם בעדותו ניסה להציג עצמו כקורבן שנקלע לסיטואציה המשפחתית המורכבת, והוא איש שלום היודע לגשר בין גברים לנשים. לשיטתה, הדמות אותה ניסה הנאשם להציג בפני בית המשפט אינה תואמת את המציאות שהתרחשה בביתו. הנאשם בעדותו הגיב בשוויון נפש לכך שאשתו וילדיו היו מצויים ללא חשמל ומים והביע את גישתו המתירנית ביחס לאלימות שנקט כלפי המתלוננת. נוכח האמור, עתרה להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

13. **ב"כ הנאשם** בסיכומיה עתרה לזכות את הנאשם מחמת הספק, ולחלופין לזכותו בהגנה של זוטי דברים. ב"כ הנאשם ציינה כי גרסת המתלוננת וגרסת הנאשם לאירועים עולים בקנה אחד. המתלוננת אישרה שיחסייה עם הנאשם טובים, הם הגיעו יחד לדין ושורש הסכסוך הינו בין המתלוננת לאשת אביו של הנאשם (ס'), כאשר הנאשם לא צידד בה בסכסוך זה. בחקירתה הנגדית, המתלוננת לא שללה כי קיללה את הנאשם ומשפחתו, ואמרה כי אינה זוכרת. כמו כן העידה כי ייתכן וניסתה למנוע ממנו לסגור את החלון. המתלוננת לא שללה שהשתוללה במהלך האירוע ודחפה את הנאשם. ב"כ הנאשם הדגישה כי עדותה של המתלוננת אינה עולה בקנה אחד עם תיאור העובדות בכתב האישום. הנאשם לא הכה אותה על גופה, לא חבט את ראשה בקיר הבית ולא חבט בשתי ידיה. כמו כן, המתלוננת לא העידה כי נגרמו לה חבלות המתבטאות בדימום בפיה. בהתייחס **לת/1** - המתלוננת לא זכרה בעדותה כיצד נגרמה החבלה והעידה כי יכול להיות שהנאשם דחף אותה תוך שהוא אחוז בידיה, אך היא אינה זוכרת. (עמוד 22 שורה 11 לפרוטוקול). גרסת המתלוננת כי הנאשם דחף אותה תוך כדי שאחז בידיה אינה תואמת את האמור בכתב האישום, ואף גרסתה כי נגרם לה דימום באף כתוצאה מן החבטה בקיר נטענה לראשונה על דוכן העדים.

14. בהתייחס לגרסת הנאשם, טענה באת כוחו בסיכומיה כי עדותו בבית המשפט ביחס לאירוע תואמת את חקירתו במשטרה, וכי הנאשם העיד כי הוא מתנגד לאלימות וכל מטרתו היתה לסגור את החלון על מנת שמשפחתו לא תשמע את צעקות המתלוננת, והסכסוך המשפחתי יחריף. בנסיבות אלה, עתרה ב"כ הנאשם לזכותו בהגנת זוטי דברים. בסיכומיה ציינה ב"כ הנאשם ארבעה פסקי דין בהם זוכו נאשמים מעבירות תקיפה בגין הגנה זו.

בסיכומיה בעל פה, הוסיפה ב"כ הנאשם כי אין לתת משקל לעמדותיו של הנאשם לגבי נשים, שכן מדובר ברעשי רקע ויש להתעלם מהן. כך גם לגבי השארתה של המתלוננת ללא מים וחשמל, שכן מדובר באירוע שאינו חלק מכתב האישום.

דין והכרעה

15. על פי כתב האישום, הנאשם הכה בגוף המתלוננת, חבט ראשה בקיר וחבט בה בשתי ידיו. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת חבלות המתבטאות בדימום בפיה ואדמומיות בזרועה. לעומת תיאור זה, הרי

שכאשר המתלוננת התבקשת לתאר האירוע בחקירתה הראשית, השיבה: **"מה שהיה הוא לא שמע אותי בדיוק מה שעשו הילדים שלו. מה שאשתו של אבא שלו עשתה לילדים שלי. היה דיבורים ביני ובינו ואחר כך הוא דחף אותי עם היד שלו בקיר"** (עמוד 15 לפרוטוקול, ש' 3-2), בהמשך הוסיפה: **"קיבלתי מכה בראש ויצא לי דם מהאף"** (עמוד 15 לפרוטוקול, ש' 5). כאשר ב"כ המאשימה הציגה בפניה את תמונות החבלה בזרועה (1/ת) ציינה כי אינה זוכרת ממה מכה זו נגרמה (ש' 21), ובסוף עדותה העידה כי יכול להיות שכאשר דחף אותה הנאשם לקיר אחז בידה וכך נגרמו החבלות.

16. בחינת עדותה של המתלוננת מובילה אותי למסקנה לפיה המתלוננת מסרה דברי אמת, תוך ניסיון לצמצם את האירוע עד כמה שניתן. עדות המתלוננת התאפיינה בחוסר רצון בולט להעיד כנגד הנאשם ולהזיק לו. מהלך זה החל עוד טרם העדות, כאשר המתלוננת נמנעה מלהתייצב לעדות. בישיבת ההוכחות שנקבעה ליום 10.11.21 נמסר כי המתלוננת זומנה לאותה ישיבה אך לא התייצבה שכן לא חשה בטוב. משלא הומצא אישור רפואי, על אף שניתנו מספר דחיות לצורך כך, בית המשפט הורה על הוצאת צו הבאה. במועד ההוכחות הנדחה התייצבה המתלוננת. חוסר נכונותה של המתלוננת להתייצב התיישב עם הגישה שהפגינה בעדותה, אשר התאפיינה, בין השאר, בתשובות לקוניות ובחוסר זיכרון.

17. עדותה של המתלוננת הותירה רושם של עדה אשר נמנעה מלחזור על הפרטים שמסרה בנוכחות הנאשם על מנת שלא לסבך אותו, ויחד עם זאת הכירה בטיבו של מעמד העדות וניסתה להימנע מלשקר. תיאוריה את האירוע נשוא כתב האישום שקולים ומדודים, וניכר שאין ברצונה להשחיר את פניו של הנאשם או לפגוע בו. לאורך עדותה נמנעה המתלוננת מהפרזה יתרה בתיאור האירועים. לשם הדוגמא, בהתייחס לתמונות החבלות בידה - 1/ת, העידה המתלוננת בתחילה כי אינה זוכרת ממה נגרמה החבלה, ובהמשך עדותה העידה כי ייתכן והחבלות נגרמו כאשר הנאשם אחז בידה שכן **"אני ממש עדינה"**. (עמ' 22 שורה 9 לפרוטוקול). ניכר היה כי המעמד בו היא מעידה כנגד האיש עמו הקימה משפחה ועמו חזרה לחיות חיים משותפים, אך לאחרונה, וזאת לאחר פרידה ממושכת, הוא מעמד קשה עבורה. המתלוננת השתדלה שלא לפגוע בדבריה בנאשם יתר על המידה, אך עדותה הייתה אמינה וקוהרנטית.

18. נתתי דעתי לטענות ההגנה, בהתייחס לנתונים שמסרה המתלוננת בעדותה ולא מסרה בחקירתה במשטרה, ולפערים מסוימים או אי דיוקים בדבריה. תיאורה של המתלוננת את האירוע, אכן אינו תואם במדויק את המתואר בכתב האישום. המתלוננת לא ציינה כי כתוצאה מתקיפת הנאשם דיממה מפיה, כנטען בכתב האישום, אלא טענה בעדותה כי דיממה מאפה. בהתייחס לתמונות החבלות בזרוע (1/ת) - בתחילה ציינה המתלוננת בעדותה כי אינה זוכרת ממה הן נגרמו, אך בהמשך עדותה ציינה כי ייתכן שכאשר דחף אותה הנאשם לקיר, אחז בידה וגרם לחבלות.

19. סבורתי שאין באי דיוקים אלו בכדי לגרוע מן המסקנה בדבר מהימנות המתלוננת. ראשית, יש לציין כי כל עוד הודעותיה של המתלוננת לא הוגשו לבית המשפט, אין באפשרותי לאמת את טענות ההגנה ביחס

לפערים בגרסת המתלוננת. שנית, יש לבחון את עדות המתלוננת ברקע הפיוס שנרקם בין הנאשם לבינה ימים ספורים עובר לעדותה. לאחר חמש שנות ריחוק, שבו הנאשם והמתלוננת לחיים משותפים תחת קורת גג אחת, וניכר שהמתלוננת אינה מעוניינת לסכל את הסיכוי לשלום בית עם הנאשם. שלישית, מקובלת עליי עמדת המאשימה כי אין בפערים הנדונים לגרוע מן העיקר, שבטענותיה של המתלוננת ביחס לאירוע נשוא כתב האישום. בסופו של יום, ליבת האירועים נמסרה מפיה על דוכן העדים. יודגש כי מסקנתי זו, נובעת גם מן התמיכה הקיימת לעדות המתלוננת בגרסאות הנאשם ובתמונות אשר צולמו על ידי החוקר למחרת האירוע בהן המתלוננת חשפה את זרועה ועליה סימני אדמומיות בסמוך לחלק הפנימי של המרפק. (1/ת)

20. הנאשם בחקירתו במשטרה (6/ת) למעשה לא כפר כי האדמומיות בזרוע נגרמה בשל אחיזתו. לדבריו **"רק שמתי לה יד על הפה והיא התחילה להשתולל....אני רק השתקתי אותה אולי דחפתי אותה בטעות."** כאשר הוצגו בפניו תמונות החבלות של המתלוננת בזרועה (1/ת), השיב **"אולי תפסתי אותה בידים שלי"**. בהמשך חקירתו אישר כי לאחר שהיה ביניהם ויכוח, דחף אותה, תפס לה את היד וניסה להשתיק אותה. הנאשם הכחיש כי הטיח את ראשה בקיר וטען שרק שם ידו על פיה. לדבריו, **"זו אשתי מותר לי לגעת בה. זה לא תקיפה. רק תפסתי אותה לא הרבצתי לה"**.

21. אף בעדותו בבית המשפט שב הנאשם על גרסה זו באופן חלקי **"במכת ראש שהיא קיבלה...רק רציתי לשים את היד שלי ככה והיא הייתה קרובה לקיר וקיבלה מכה, רציתי לשים את היד על הפה שלה כדי שלא ישמעו, היא חזרה אחורה ככה כדי שאני לא ישים את היד על הפה שלה וככה היא קיבלה מכה מהקיר. רק בבית משפט שמעתי שהיא קיבלה מכה בראש ושיש לה פצע בפה. לגבי התמונה 1/ת אני רק תפסתי אותה ביד כי היא התחילה לדבר וכשהיא מדברת עם הידיים אז אני תפסתי אותה ביד שלה, לא הרבצתי לה ולא דפקתי את הראש שלה בקיר"**. (עמוד 23 לפרוטוקול). על אף שבחקירתו במשטרה אמר הנאשם כי ייתכן ודחף את המתלוננת בטעות, כאשר שם ידו על פיה, בעדותו בבית המשפט הדגיש, כי לא דחף את המתלוננת לקיר, ואף לא שם ידו על פיה אלא כאשר רצה לעשות כן על מנת להשתיקה, הלכה היא אחורה, וקיבלה מכה בראשה מהקיר.

22. ניכר כי הנאשם בעדותו בבית המשפט ניסה למסור גרסה "מרוככת" של האירוע, ותיאר אותו באופן שאינו מייחס לו אשמה או כוונה לפגוע במתלוננת. עם זאת, בסיכומו של דבר, מצאתי להעדיף את גרסת הנאשם בחקירתו במשטרה, אשר נמסרה בסמוך לאירועים, והוגשה בהסכמה. זאת משום שגרסתו בבית המשפט אמנם מרוככת יותר אך אינה שונה ממנה באופן מהותי, ושתייהן עולות בקנה אחד עם עדות המתלוננת בבית המשפט. הנאשם והמתלוננת מתארים בליבת עדויותיהם אירוע, אשר אין לגביו מחלוקת, אך הוא שונה במידת מה מהמתואר ומהמיוחס לנאשם בכתב האישום. הנאשם אחז במתלוננת בידיו וניסה להשתיק אותה בכך ששם ידו על פיה, בעשותו כן דחף אותה אל עבר הקיר. הן בעדותו והן בחקירתו במשטרה הודה הנאשם למעשה בתקיפת המתלוננת באופן המתואר. לשיטת הנאשם בחקירתו **"זו אשתי מותר לי לגעת בה. זה לא תקיפה. רק תפסתי אותה לא הרבצתי לה"**. (ת/6 - עמ' 4 שורה 66). עמדות דומות הביע בעדותו בבית המשפט **"בחוקים שלנו זה אלימות"**.

(עמוד 26 לפרוטוקול).

23. בהתייחס לחבלות שנגרמו למתלוננת - במהלך שמיעת הראיות, לא הובאה בפני כל ראייה בנוגע לדימום שנגרם למתלוננת בפה, ואף הדימום מהאף, אשר לא צוין בכתב האישום, נטען על דוכן העדים על ידי המתלוננת בלבד ללא כל תימוכין. עם זאת, ביחס לאדמומיות שנגרמה בידיה הוגשו בהסכמה תמונות החבלה בזרוע, אשר צולמו על ידי החוקר למחרת האירוע (ת/1). חיזוק לראייה זו בעדותה של המתלוננת, אשר העידה בסוף עדותה כי ייתכן שהחבלות הללו נגרמו בשל אחיזתו של הנאשם בידיה, ואף בגרסת הנאשם בחקירתו במשטרה, בה הודה כי החבלות נגרמו למתלוננת לאחר שאחז בידיה.

24. אחיזה ודחיפה עונות להגדרת "תקיפה" שבסעיף 378 לחוק העונשין, ומובן שגם הנסיבה "בת זוג" מתקיימת. רכיב ה"חבלה" מוגדר בסעיף 34 כד לחוק העונשין, כ" **מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים**", אך אין הגדרה בחוק מהי חבלה "של ממש". בפסיקה גובש מבחן המסתפק בפגיעה "מוחשית" כלשהי ודי שגרמה למכאוב, להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי "מוחשי" (קדמי, על הדין בפלילים, מהדורת 2006, עמ' 1522, וכן ראו למשל: ת.פ. (מח' חיפה) 13168-12-15 **מדינת ישראל נ' אלימלך** (22.5.17)).

25. על עוצמת האחיזה והכאב הנלווה לה ניתן ללמוד מהאדמומיות המופיעה בתמונות, **ת/1**, אשר צולמו על ידי החוקר למחרת האירוע נשוא כתב האישום. כל אלה עולים כדי ביטוי מוחשי העונה לרכיב האמור. באשר ליסוד הנפשי, הנאשם לא סתר את החזקה לפיה אדם האוחז בחוזקה בידיו של אחר מודע לאפשרות כי במעשיו יגרום חבלה של ממש למותקף. עוד היה מודע לטיב התנהגותו ולכך שמדובר בבת זוג.

26. לאחר ששמעתי את העדים, התרשמתי מעדותם, עברתי על המוצגים השונים, ושמעתי את סיכומי הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה שיש לקבוע כי המאשימה הוכיחה כי הנאשם ביצע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבת זוגו מעבר לכל ספק סביר, ומשכך אני מרשיעה את הנאשם בעבירה זו.

ניתנה היום, א' חשוון תשפ"ג, 26 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים